

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ΄.-φύλ. 18 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 17 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 599

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

Τῇ γενικῇ ἀντιπροσωπεΐα τοῦ «Νου-
μᾶ» τὴν ἔχει τὸ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟ ΒΙ-
ΒΛΙΟΠΩΔΕΙΟ Ε. Κουκλάρα (ὁδὸς Ἀ-
καδημίας 53, ἀντικρὺ στῆ Ζωοδόχο
Πηγῇ). Ἐκεῖ γράφονται συντρομη-
τές, πληρῶνονται συντρομές, με ἀπό-
δειξη ὑπογραμμένη ἀπὸ τὸν ἐκδότη τοῦ
Νουμᾶ, πουλιοῦνται περασμένα φύλλα
κτλ. κτλ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΝΟΥΜΑ : ὁδὸς Πραξιτέλη 29.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ — Κριτικά σημειώματα : Ἡ Τιμὴ
καὶ τὸ χρῆμα.
Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ. Ἡ τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ.
ΕΥΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ. — Ἐνθύμηση.
ΝΑΗ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ. Μὰς κράς ἢ Ἑλλάδα. ἀρενωπά.
ΙΟΥΛΙΑ ΠΕΡΣΑΚΗ. — Ἡ κοκκίνα.
ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. — Ἀπολλώνιον ἄσμα.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. — Πλάι στὴν ἀγάπη (συνέχεια).
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ. — Ἀπὸ τὰ «Ρουμπαγιὰτ τοῦ Ὁμάρ
Καγιάμ».
Θ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ. — Κόσμοι καὶ θεοί.
ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΝ ΑΣΜΑ *

I.

Ὁ ἀρχαία ψυχὴ! Σὲ ποῖο ἀέτωμα
συντρομιμένου μνημείου;
Σὲ ποιά ἰδρύα τοῦ ὁ χρόνος ἐράγισε;
σὲ πελάσιο ποῖο τεῖχος;
Σὲ ποῖο βράχο ἱερό, σὲ ποῖο ἀγέροχο,
ξεχασμένο ἀκρωτήρι,
Σὲ ποῖο ὀδύσσειο νησί, ποῦ ὁ ἀντίλλος
τῆς ζωῆς δὲν τὸ βροῖσκει;
Σὲ ποιὸν τάφο μινθώδη ἐνὸς ἤρωα
δίχως ὄνομα τώρα,
σὲ ποιά ἀλέθρια καρδιά, ποῦ θὰ ταίριαζε
νὰ κορνιάζει ἐκεῖ ὁ γκιώνης;

* Ἄλλη σειρά.

Ὁ πουλί τῆς ἀγέραςτῆς ἀνοιξῆς
τῆ φωλιά σου ἔχεις στήσει,
καὶ τριγύρα ἀπὸ λείψανα τὸ ἄσμα σου
δικαιονίζεις τ' ὀλύμπιο;

II.

Σ' ἕναν πάγκο τοῦ ὠραίου Ζαπτείου σου,
ὦ Ἀθήνα, θὰ ρθῶ νὰ καθίσω,
καὶ με δίψα θὰ στρέψω, στίς γύρα σου
ὁμορφίε; τὰ μικρὰ βλέμματά μου.

Ἄχ, θὰ ἰδῶ τοῦ; Ὀλύμπιους τοὺς Στύλους σε,
σὰν ἡ δύση στὸ βάθος τους, ἰέρεια,
τὴν καλύπτρα φορῶντας τὴ ρόδινη,
μὰ λαμπάδα πηγαίνει ν' ἀνάψει.

Ἢ τ' ὀλάσπρο σου ἀντίκρια μου Στάδιο,
τὴ στιγμὴ, ποῦ ἡ Ἑσπέρα ἀπ' τὰ πλάγια
τοῦ Ὑμηττοῦ κατεβαίνει, σκορπώντας του
σιωπηλὰ μενεξέδων μπουλέτα.

Μὰ προπάντων τὰ σύννεφα, θάθελα,
τοῦρανοῦ σου νὰ ἰδῶ!... σὰ διαβαίνουν
θλιβερά, καὶ κηδεῖα στὰ μάκροχ του
τῶν νεκρῶν μου τῶν πόθων φαντάζουν.

III.

Ὁ Ἀθήνα γλυκεῖά! Τὸ χειμῶνα σου
ὄνειρεύομαι πάλι : Ὅταν πιάνει
ἡ βροχὴ ξαφνικά κι ἀπ' τοὺς δρόμους σου
οἱ διαβάτες σκορπίζουν με βία.

Σὲ μαρίζα ἀπὸ κάτω, κιτάκλιστου
μαγιάσι, θεὰ βρῶ καταφύγιο,
κι ὥρες μόνος θὰ μείνω τὸ βρόχινο,
τὸ θλιμμένο ν' ἀκούσω τραγοῦδι.

Ἄ, βροχὴ! Ποιῶν φωνῶν πολυαγάπητων
τὴν ἠχὴ τὴ σβυσμένη μοῦ φέρνεις;
Ποιά εὐτυχία μακρινὴ ποῦ δὲ βάσταξε;
Ποιὸν καημὸ ποῦ ποτὲ δὲν πεθαίνει;

Μιά φορὰ ἀπ' τὸ παράθυρο, σὲ ἀκουγα,
τοῦ σπιτιοῦ μου, ὦ βροχὴ τῆς Ἀθήνας,
ποῦ τοῦ σφάλῃσε ὁ Χάρος τὴ θύρα του
καὶ τὸ σκέβρωσε ἡ Μοῖρα γιὰ πάντα.